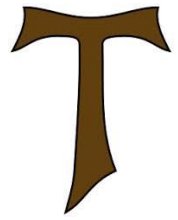

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

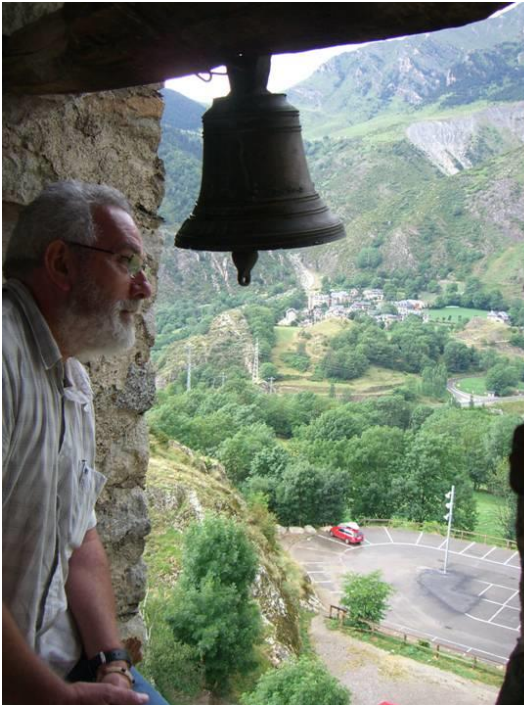
Any 27

maig 2022

núm. 255

Web: ofscat.jimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

L'esperança ha
de fonamentar-se
sobre la veritat
de la nostra fe.
Qui creu, espera.

Pau VI

“HE VISTO AL SEÑOR”

Señor de la gloria:

Un día me desposaron contigo y desposada quedó mi alma. Porque Tú lo quisiste, porque yo me atreví a soñarlo. Y fue mi Casa la gran familia franciscana, donde encontré muchos hermanos pequeñuelos, muchas hermanas deliciosamente acogedoras.

Todos como un solo corazón y un alma sola, cada uno desde su fraternidad te hemos acompañado durante la Semana Santa siguiendo tus pasos, hasta el silencio del sepulcro. Al llegar la Pascua, contemplando el fuego nuevo en el cirio bendito, escuchamos el grito de la apóstola, Magdalena, anunciando tu resurrección: “He visto al Señor”.

El testimonio de Magdalena nos resulta conmovedor. Pero, Señor, tú bien sabes que los discípulos no la creyeron, estaban llenos de miedo y siguieron quietos y encerrados en sus incertidumbres y temores. Pedro y Juan se fueron al sepulcro a ver con sus ojos qué había sucedido. Lo que vieron fue la tumba vacía, el sudario plegado, las vendas por el suelo... Entonces, Juan dijo que *“vió y creyó”*. Pudo recordar lo que un día dijiste a Marta: *“Yo soy la resurrección y la vida”*. Quizá sintió en lo más profundo de su alma contemplativa la certeza de un rayo de luz. ¿Y Pedro? parece que quedó pensando, queriendo comprender.

Señor, fue necesario que tú mismo aparecieses en el cenáculo en medio de los discípulos, y les mostrases las llagas, y los confortases con el don de la paz. *“Paz a vosotros”*, dijiste, y recobrada la serenidad pudieron creer que eras tú.

Danos, Señor, ojos puros de paloma. Danos mirada atenta, penetrante, para descubrirte bajo todas las apariencias, por difícil que sea. Que ni el miedo, ni las pruebas, ni las dudas nos impidan verte.

Señor, por amor a nuestros padres Francisco y Clara revístenos, como un manto, con el don de la Paz y el Bien para comunicar serenidad a los que se acerquen a nosotros. Y con la íntima certeza de tu Presencia, danos saludar a nuestros hermanos proclamando: He visto al Señor.

Tú hermano, hermana, que le llevas y le has visto tantas veces, da testimonio, cuéntalo, proclama en esta Pascua: ¡He visto al Señor!

Sor Victoria Triviño, osc

L'OFICI DIVÍ

Alguns veuen sant Francesc com un sant hippy que es va rebel·lar contra l'Església, els sagraments, les pregàries litúrgiques, etc. No és veritat. Sant Francesc no era un reformador de l'Església, sinó un restaurador. És veritat que l'Església no vivia segons els evangelis durant el segle XII. Mentre els altres criticaven l'Església i es van separar d'ella, sant Francesc va intentar restaurar-la, vivint els evangelis. En aquest procés, era fidel a les pregàries i pràctiques litúrgiques de l'Església.

Jesús era un jueu fidel que va pregar a les hores prescrites per la litúrgia jueva. Visitava el temple de Jerusalem anualment i participava en la pasqua sense faltar mai. Francesc era un deixeble fidel de Jesús i un fill fidel de l'Església.

L'ofici diví és la pregària universal i oficial de l'Església. Està en segon lloc després de la santíssima missa. Està organitzat en la forma dels salms i altres lectures de l'Esriptura que corresponen al temps litúrgics en que estem vivint com ara l'advent, la quaresma, la pasqua i el temps ordinari. Està dividit en quatre setmanes com a cicle que dura per quatre setmanes de cada mes. La bellesa de pregar l'ofici diví és que ens recorda les experiències dels israelites que van pregar els salms fa 3,500 anys. I l'església utilitza aquesta pregària perquè ella mateixa és el nou Israel viatjant pel desert d'aquest mon. Quan el preguem, ho fem amb l'Església universal. Ens dona un sentit de comunió amb els cristians arreu del món.

L'ofici diví ens ha arribat a través d'una història llarga. Està seguit durant vint segles del cristianisme. Sant Francesc va entendre la seva riquesa i per això li agradava molt pregar-la. Va dir que l'ofici diví ocupa un lloc important a la vida dels frares i forma la major part de la seva vida quotidiana. Va suggerir que els frares el preguessin cada dia i fins i tot quan viatgessin. També tenia cura de que les necessitats pastorals no ofeguessin el temps de pregar-lo.

Per Francesc, era una activitat de la fraternitat. Fins i tot quan el preguem sols, ho fem en comunió amb tota l'Església. No és prou que els frares ho facin sols, sinó amb la fraternitat. Avui moltes parròquies i comunitats cristianes també preguen l'ofici diví. Aquesta pregària no es pot restringir només als sacerdots i els religiosos.

Dit això, pregar l'ofici diví, inicialment, pot semblar una mica avorrit o pesat. No obstant això, aprendre qualsevol cosa nova ho sembla. Tanmateix, a través de la pràctica i la paciència, arribarem a gaudir-lo. Així doncs, suggereixo als germans franciscans seculars també que seria millor que cultivéssim el costum de pregar l'ofici diví. Ens ajudarà molt per avançar en la nostra vocació. Ens encoratja el fet que el nostre pare sant Francesc l'estimava i era fidel en fer-ho. Està bé que provem noves pregàries, però també hem d'entendre el valor de les pregàries tradicionals.

Fra Arun Renald Stephen, ofmcap

EL GRAN MISTERI DEL PERDÓ

El diumenge següent al diumenge de Pasqua, sant Joan Pau II va establir la festa de la divina Misericòrdia, de l'immens amor de Déu vers els homes.

Un dels camins de l'amor de Déu es manifesta a través de la seva misericòrdia, del seu perdó. Sense el perdó de Jesucrist a la Creu, en el moment culminant del seu amor “-Pare, perdona'ls que no saben el què fan-“, els homes no ens podríem perdonar entre nosaltres ...

El perdó no és pas una tècnica, és un do i un misteri. El sol fet de voler posseir-lo per aplicar-lo al germà, ja és apropar-s'hi.

Tots hem viscut o hem sentit parlar de situacions de perdó, rebut i ofert, que semblaven situacions sobre humanes.

Fa poc, vaig llegir el cas d'una noia jove i coratjosa que va resistir en un camp de concentració, a la Segona Guerra Mundial, la Maïti Girtanner

Detinguda per la Gestapo, esdevindrà una dels conills d'índies d'experiments inhumans duts a terme per un terrible metge nazi.

El seu botxí espiava el què feien i deien les seves víctimes quan es pensaven que estaven soles. Escoltava els mots d'ànims i d'esperança que la Maïti adreçava als seus companys d'infortuni.

Després de patir durant mesos i mesos de tortures, va arribar un dia que la varen donar per morta, però, per sort, al cap de molt poc va ser alliberada. Fou llavors quan va descobrir la immensitat de ferides i seqüeles que l'esperaven ... i va dir "havia d'acceptar de donar plenament tot allò que ja no tenia". Entre moltíssimes coses, ja no podia tenir fills, no podia tocar el piano, tenia el cos completament deformat ... Després de la guerra, li va entrar el desig de ser capaç de perdonar el metge que la va destrossar. El perdó, en realitat, podia semblar una feblesa, una debilitat, tant per oferir-lo com per rebre'l.

Cal una gran força espiritual i un coratge moral a prova de foc, va dir sant Joan Pau II en el missatge per la pau al 2001.

Aquest difícil camí s'acomplí en ella, per la gràcia divina.

Quaranta anys més tard, després de la guerra, l'esmentat metge, prop de la mort, fa buscar la Maïti, a qui escoltava d'amagat quan animava els companys del camp de concentració, parlant-los del Cel. I, efectivament, la troben i s'apropa al capçal del llit del moribund, qui, en els seus darrers mots li diu “perdó”, i ella el perdona de tot cor.

Balbina Birba, ofs

PERDONAR-SE UN MATEIX

Ferir, ofendre... són possibilitats freqüents que es produeixen en les relacions humanes. De vegades, sense voler-ho. Altres, de manera conscient. Les reaccions sempre són personals i poden adquirir formes negatives: venjança, ressentiment, amargor, distància... N'hi ha una altra de positiva que mereix una atenció especial: el perdó.

Gens fàcil de portar a terme, però indispensable si es vol viure en pau amb un mateix. Les dinàmiques són diverses si soc jo qui ha rebut l'ofensa o qui l'ha produïda.

En aquests casos, es tracta de perdonar o de demanar perdó. Em voldria aturar en el fet de perdonar-se un mateix. Una tasca també ben costosa i, alhora, necessària. Hi ha qui viu retraient-se contínuament a ell mateix els propis errors, les equivocacions, les pròpies insuficiències. Resulta incapaç d'acceptar que en algunes situacions no ha estat a l'altura o que no ha actuat bé.

No es perdona ell mateix. Fins i tot els altres poden relativitzar la seva conducta. Dins seu, porta un jutge implacable que dicta sentències condemnatòries. Com em puc perdonar a mi mateix? Es parla sovint d'autoindulgència. Representa una actitud limítrof amb perdonar-se un mateix, però conté uns matisos que li resten profunditat. Autoindulgència pot apuntar a la facilitat de trobar disculpes, de justificar-se amb raonaments simplistes, en el desig d'evitar les conseqüències, d'instal·lar-se en una mirada superficial...

Perdonar-se un mateix té unes exigències ineludibles: ser conscient del que s'ha fet sense edulcorar la visió, admetre l'error o l'equivocació sense recórrer a subterfugis, ser humil per reconèixer la veritat de la pròpia vida sense aferrar-se al somni d'una perfecció il·lusòria, afrontar amb senzillesa les conseqüències i prendre camins de superació de cara al futur perquè no es tornin a repetir els mateixos fets.

Aixecar-se i continuar amb més ganes si és possible. L'orgull i la vanitat alimenten la incapacitat de perdonar-se un mateix. Hi ajuda una mica d'humor i no prendre's tan seriosament. En joc hi ha la pau interior, la misericòrdia envers els altres i el dinamisme de l'amor, que dona sentit a la vida.

Lluís Serra i Llansana, marista

LA NATURALEZA de la Orden Franciscana Secular

Régimen de la Orden – Obediencia – Naturaleza de la autoridad

(De Benedetto Lino OFS)

- El Régimen:

La OFS ha tenido una estructura de régimen descentralizada durante 7 siglos: Cada fraternidad era *sui juris* y tenía relaciones con las otras fraternidades sólo a nivel de confederación (sistema monástico).

Hoy la OFS es una **estructura de régimen centralizado**: ha adquirido la conciencia de ser una única fraternidad incluso de carácter estructural y ha querido superar las divisiones verificadas en el ámbito de la Primera Orden.

Estos son conceptos que es necesario tener presentes con el fin de adquirir el necesario **sentido de pertenencia** sin el cual entrar en una Orden, y formar parte seriamente, es un hecho totalmente marginal y privado de efectos y consecuencias.

No olvidemos que **la Profesión incorpora la persona a la Orden** (CCGG 42,2), en la Orden entera, y como cuando es un único cuerpo no se puede vivir sin tener conciencia de todos los miembros que lo componen. No podemos aparentar que no tenemos las manos, o los ojos, o ignorar tener un corazón o piernas etc. Es en el conocimiento de nuestro ser completo como podemos crecer armoniosamente y desarrollar al máximo nuestra vocación a la fraternidad, a la vida del carisma y al desarrollo de la misión.

- Obediencia y Autoridad

La naturaleza de nuestro régimen centralizado aun pareciéndose al de los religiosos no es sin embargo idéntico.

El de los religiosos se funda en la autoridad (fraterna-materna) de aquel que en los diferentes niveles es elegido para guiar y servir a los hermanos (obediencia al guardián, ministro provincial, ministro general).

En la OFS es otra cosa. Entre nosotros está el Consejo con su Ministro, y viceversa. El ministro está obligado a hacer lo que el Consejo, del cual el ministro forma parte y que preside, establece.

Los Franciscanos Seglares no hacen voto de obediencia. Esto sería, por encima de todo, imposible e incompatible con una vida totalmente seglar y laica, de trabajo y de familia. El concepto de obediencia está recogido en el artículo 10 de la Regla, en su conclusión final, como también en la fórmula de nuestra profesión (...prometo vivir el Evangelio de Jesucristo en la OFS observando la Regla. El franciscano seglar vive el

espíritu del consejo evangélico de la obediencia, que es obediencia al Evangelio, a la Iglesia, a la conciencia y, cuando sean amonestados por faltas hacia la Regla por nuestros responsables, es objetivamente siempre obediencia a la Regla que habíamos prometido observar.

La naturaleza de la autoridad en la Orden, está comprendida también, y siempre, según el espíritu de los dos verbos que se repiten en nuestra Regla y Constituciones: animar y guiar. No mandar y prescribir.

Los órganos de gobierno nacionales y regionales son órganos de conexión y coordinación y no de mando absoluto. Son estructuras de garantías y de servicio que, como primera finalidad, tienen el de servir, conectar, coordinar y, siempre, animar y guiar.

Los órganos de gobierno están, ciertamente, dotados de autoridad y ésta se explica:

- ✓ En la admisión y recibimiento a la profesión. In nomine Ecclesiae
- ✓ En la presidencia de los capítulos electivos de las fraternidades de nivel inferior
- ✓ En la posibilidad de suspensión y dimisión de la Orden
- ✓ En la aprobación de los estatutos particulares (locales, regionales, nacionales e internacionales) y sobre todo,
- ✓ En las visitas fraternas, en las cuales el visitador tiene la autoridad, y el deber, de sugerir y a veces imponer medidas, cuando la fraternidad es despreciada o la Regla manifiestamente ignorada o, en general cuando existan problemas objetivamente graves.

Es útil repetir, una vez más, que el Ministro no es el “jefe absoluto” de la Fraternidad. Esta es una realidad no bien comprendida todavía y que debe ser fuertemente inculcada. La elección de un Ministro no le confiere el poder de hacer lo que quiera, sino sólo el poder de servir a los hermanos y de velar por ellos y amarlos. Pensemos siempre cómo san Francisco interpretaba la responsabilidad de guía y no fallaremos nunca.

(extracto del documento “La Naturaleza de la Orden Franciscana Seglar. El punto: Régimen de la Orden – Obediencia – Naturaleza de la autoridad de Benedetto Lino OFS)

Francisco Javier Conejo,ofs

DE VIATGE AMB JESÚS

(de Fra Arun de Madurai)

M'agradaria començar aquestes paraules introductòries al llibre *De Viatge amb Jesús*, donant les gràcies al seu autor, fra Arun; en primer lloc per oferir-nos aquest llibre fruit del seu ministeri de la predicació, i alhora per haver tingut el detall de convidar-me a escriure'n el pròleg.

Què hi podem trobar en aquest llibre? Segons la meva modesta opinió, crec que hi podem trobar tres coses: En primer lloc, el testimoni de fra Arun; el seu testimoni vocacional com a frare caputxí que sent una crida a l'anunci de la Paraula de Déu. Ell mateix ens conta com el Senyor s'ha servit de dues persones per fer-li arribar aquesta crida: Mons. Anthony Devota i el seu tiet i ministre provincial de l'orde del caputxins, fra Lawrence.

Aquestes pàgines traspuen l'amor que sent fra Arun pel Crist: és un enamorat de Crist i del seu missatge, i el vol posar a l'abast del poble de Déu amb paraules senzilles i entenedores com fa el mateix Jesús a l'Evangelí.

En segon lloc, també hi descobrim la seva vocació a la catequesi, a deixar que ressoni dins la comunitat la Paraula de Déu, i a fi que els cristians puguin descobrir-hi la llum capaç d'il·luminar la vida quotidiana. És precisament per això que el llibre vol ser un recull d'homilies i no un conjunt de dissertacions dogmàtiques o un tractat de teologia bíblica. Allò que el fra Arun ens ofereix són belles catequesis de l'Evangelí de Lluç fent ús del llenguatge narratiu que sempre toca el cor a l'oient i al lector.

En tercer lloc penso que aquest llibre és una invitació a entrar en la lectura profunda de la Paraula de Déu. Tant de bo que la lectura dels sermons de fra Arun ens animi a llegir i escoltar amb profunditat la Paraula de Déu i, més concretament, l'Evangelí de sant Lluç. I que les seves originals explicacions esdevinguin una gran oportunitat per a contemplar la Paraula amb una mirada transfigurada, i deixant que la seva bellesa sempre nova, ens toqui el cor, ens interpel·li i ens convidi a viure com a deixebles traspassats per l'amor de Crist.

Desitjaria acabar aquestes ratlles implorant la benedicció sobre tots vosaltres, en primer lloc a fra Arun i a tots els lectors...La benedicció és sempre una carícia del Senyor per a les nostres vides, és com la seva besada... com la besada del leprós al jove Francesc, que li canvià la vida. Tant de bo, doncs, que la lectura i meditació d'aquest llibre, pugui ser com aquella besada entre el leprós i el *Poverello d'Assís*, i ens ajudi a transformar també la nostra vida.

Compteu amb la meva benedicció...

+ ANTONI VADELL I FERRER Bisbe Auxiliar de Barcelona

**Com a portadors de pau que són,
I tot recordant que cal construir-la a cada moment,
cerquin camins de la unitat i de la concòrdia fraterna,
per mitjà del diàleg,
Confiats en la presència del germen diví que hi ha en l'home
I en la força transformadora de l'amor i del perdó.**

Regla de l'OFS, cap II La forma de Vida, n° 19

Portem gairebé tres mesos de desestabilització i amb morts a Ucraïna i Rússia. Com a **portadors de Pau** que som, no hem estat capaços d'alçar la veu ben alta per part d'aturar a un estat, l'espanyol a què no subministres material bèl·lic. Ens hem apuntat els primers a què dos es puguin barallar. Portem armament i després fem acollides i fem hospitalització de les persones que seran malferides. Quina incoherència!! Quina Pau estem aprenent? I quina volem transmetre?

estem construint?

La Pau ens cal **construir-la a cada moment**. Però amb gent viva. De què em serveix un mort? Si anem armant-nos, com deia Ghandi, tots quedarem cecs. I podrem ser guies els uns dels altres? Sí ens cal armar-nos, però de Pau, i qui s'arma la vol imposada. La Pau no s'imposa. La Pau és l'estat que cada persona ha de gaudir per poder estimar, per poder-se entregar a l'altre, i si això ho tallem i donem eines perquè pugui ser, quin món

Sí, ens cal **cercar camins de la unitat**, primer amb un mateix. Com puc estimar a l'altre si primer no m'estimo a mi mateix?. I això ho volem resoldre a canonades i amenaces d'armament nuclear. En aquestes alçades de la història encara no hem après i no hem estat valents en expressar que la unitat passa en trobar-se un mateix i poder compartir tot allò que ens envolta. O us penseu que us emportareu res? Tot és de tots i ens cal saber aprendre a compartir una creació que ens ha estat donada per a viure-hi.

Ens passa el que veiem, perquè no sabem dialogar. Saber construir paraules, unes darrera l'altre amb sentit, No de les de parlar per parlar. Ens cal construir **un**

diàleg on la paraula tingui el seu pes específic, que la paraula sigui Paraula i que pel sentit que li donem tingui el seu compromís amb la Vida.

Que poc confiem en la presència del germen diví que hi ha en l'home. L'home s'ha deshumanitzat, ja ha perdut el sentit de persona humana. Hem convertit la terra en un lloc on poder-nos liquidar i fer callar aquest **germen diví** que portem. S'ha prioritzat l'egoisme en lloc de compartir, tenir en lloc de l'ésser. El germen diví és la consciència de la Vida, i com que es procura més per donar culte a la mort, guerra i destrucció, no creix la llavor. Ens cal pregar més per poder despertar i saber agafar el nord de la Bona Nova, posar en pràctica les Benaurances i confiar en la **força transformadora de l'Amor**, que tots i cada un de nosaltres porta dins. Si donem armament i ajudem al fet que d'altres es vagin matant, poca força transformadora de l'Esperit tindran.

Abans d'acabar m'agradaria suggerir-vos una pel·lícula que podeu agafar com per a fer-n'en "cine fòrum". Es tracta de la pel·lícula "Mandarines" és una pel·lícula estoniana-georgiana de 2013 i narra la història d'Ivo el qual ajuda a un recol·lector de mandarines. Tot té la seva connexió, no em cal allargar-me més, tan sols que en cada detall de segur que ens farà pensar més enllà d'un missatge pacifista i el significat d'ésser humà.

Francesc Coll, ofs

TROBAR EL NOSTRE PROPI CAMÍ DE CONVERSIÓ I DE SANTEDAT

Sant Antoni de Pàdua és un dels Sants més coneguts i venerats al món, i tradicionalment és invocat per trobar els objectes perduts. De molt jove, amb l'ajuda de Déu, va aconseguir dominar les passions sensuais que el turmentaven. Aquesta experiència el va fer plenament conscient que la fortalesa que va rebre era un do gratuït de Déu, no pas un mèrit propi.

El punt de partença del seu camí personal cap a la santedat va ser, doncs, la consciència de la gràcia divina que ens ve de la revelació i la misericòrdia de Déu, Pare, Fill i Esperit Sant. És l'experiència de la gratuïtat de la salvació, de deixar-se fer en un mateix per l'acció de l'Esperit Sant.

Va ser admès a l'ordre dels franciscans després de complir els vint-i-cinc anys, i de seguida es va manifestar que tenia un do extraordinari per a la predicació. La gent cercava apropar-s'hi quan feia els seus sermons a les places i als mercats de les ciutats per on passava. I en escoltar-lo, eren molts els que sentien el desig de confessar-se, iniciant un camí personal de conversió.

Sant Francesc d'Assís, que el tenia en gran estima, li va dirigir la "Carta al germà Antoni" on li deia que li agradava que ensenyés la sagrada teologia als germans, amb la condició de que, en el seu estudi, no apagués l'esperit d'oració i devoció, segons s'afirmava a la Regla de l'orde.

Els nombrosos sermons de Sant Antoni que ens han arribat transcrits ens mostren com va tenir sempre present aquesta recomanació de Sant Francesc. L'Església, que el va canonitzar quan encara no feia un any que havia mort, el reconeix com a Doctor Evangèlic; però lluny de ser un teòleg intel·lectual va excel·lir en vincular la doctrina amb la oració i la pietat més sincera i fervorosa.

L'exemple de la vida de Sant Antoni ens ha de fer perdre la sensació d'impotència i fins i tot la por d'iniciar nosaltres mateixos el nostre propi camí de conversió cap a la santedat. I ens ha d'animar a demanar a Sant Antoni que ens ajudi a trobar-lo en les circumstàncies particulars de cadascú. Com ens recorda el

Papa Francesc, el pes de la salvació no el portem nosaltres, ja que l'Esperit Sant ens fa veure que no és la nostra obra, sinó l'obra de Déu.

nosaltres per recórrer-lo.

D'aquesta manera entendrem millor el recordatori del Papa Francesc de la crida a la santedat que el Senyor fa a tots i a cadascun de nosaltres, a la seva Exhortació Apostòlica "Alegreu-vos-en i Celebreu-ho". Els models de Santedat, se'ns explica, no ens han de descoratjar per semblar-nos inassolibles. Ens han d'inspirar, certament, però no és tracta d'imitar un camí, sinó més aviat de discernir el nostre propi camí i deixar que l'Esperit Sant obri en

El nostre camí de conversió i de santedat és personal i únic. Que Sant Antoni ens ajudi a trobar-lo, i al final de la nostra vida també puguem veure venir al nostreencontre a Nostre Senyor. Així li va succeir al mateix Sant Antoni, com va dir somrient pocs instants abans de morir.

Carles Cascante-Serratosa, ofs

PARE NOSTRE

Pare nostre que esteu en el cel, sigui santificat el vostre nom, vingui a nosaltres el vostre regne; faci's la vostra voluntat, així a la terra com es fa en el cel.....

Senyor necessitem la teva ajuda, la terra no va bé, les persones no sabem fer res bé, tothom vol més d'ell que té el horror de les guerres, la fam, el tenir que fugir de casa seva, sense pensar que molts van de cara a la mort, Jesús amb tota humilitat et demano ajuda.

El nostre pa de cada dia doneu-nos, Senyor, el dia d'avui; i perdoneu les nostres culpes, així com nosaltres perdonem els nostres deutors; i no permeteu que nosaltres caiguem a la temptació; ens deslliureu-nos de qualsevol mal. Amén.

Senyor, doneu feina a tothom, a la temptació, que en alguna tots hi hem caigut, de supèrbia, d'ira, d'enveja, la que hagi estat, perdó senyor vine en la nostra ajuda. Amén.

Eulària Anglí, ofs

Solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat Basílica de Montserrat, 26 i 27 d'abril de 2022, en el 75 Aniversari de l'Entronització (1947–2022)

L'ACOLLÍ A CASA SEVA

Introducció a la Vetlla de Santa Maria (Llibre Vermell)

D'ençà que sant Joan obedient al darrer manament del Senyor, acollí Maria, la mare de Jesús, com a mare seva i Ella el prengué a ell com a fill i, amb ell, a tots els deixebles estimats de Jesús, la comunitat cristiana ha venerat Santa Maria com a part excel·lent del patrimoni espiritual de la seva fe.

Avui, acollir Maria a casa nostra, ha fet de Montserrat, com digué el bisbe Casaldàliga, el cenacle de la pregària i de la cultura de Catalunya. És una història viva que en les grans festes montserratines sempre s'ha anat renovant.

Aquest any en commemorem una: el 75è aniversari de les festes populars i multitudinàries de l'Entronització de la Moreneta en el nou tron de plata actual. El tron va ser ofert gràcies a la generositat d'un poble d'arrels cristianes que trobà en l'ideal de pau i d'esperança que representa Montserrat, un motiu comú per refer aquella societat de postguerra que necessitava guarir moltes ferides, i refer i enfortir els seus lligams de fraternitat. Per això aquest tron ofert a la Mare de Déu es pogué anomenar, amb raó, el Tron de la Reconciliació.

Les festes de l'Entronització marcaren un nou començament dels pelegrinatges a Montserrat amb la tradicional vetlla de Santa Maria, tal com estem fent ara. La Confraria de la Mare de Déu experimenta una notable creixença. Es repregué la tradició de les llànties votives que actualment il·luminen tot el voltant de la nau de l'església i del cambril. És en aquesta vetlla on cada any una entitat renova el vot popular que uní parròquies, comarques, entitats socials, cultural i esportives en un projecte esperançador de país.

Sota l'esguard de la Mare de Déu, fent nostres els sentiments d'aquella generació que feu possible aquest nostre Montserrat, deixem que el cant, el silenci i la pregària d'aquesta nit d'aniversari, guareixi les nostres ferides, obri novament els nostres cors a l'esperança i enforteixi els nostres lligams de fraternitat.

Previ del mateix Llibre Vermell

“Com que els pelegrins quan vetllen durant la nit a l'església de Santa Maria de Montserrat, algunes vegades volen cantar i dansar, i també ho volen fer durant el dia a la plaça, i en aquests llocs no s'hi ha de cantar sinó cançons honestes i devotes per això aquí se n'hi troben escrites algunes. N'han d'usar honestament i amb parquedat per no pertorbar els qui amb oracions i devotes contemplacions hi perseveren, en les quals tots els qui vetllen han d'insistir i dedicar-hi devotament.”

Muere el cardenal Carlos Amigo, ofm arzobispo emérito de Sevilla

Vinculado al Tercer Orden Franciscano Secular

El cardenal Carlos Amigo Vallejo, arzobispo emérito de la Diócesis de Sevilla, ha estado en Lleida (17 y 18 de mayo), para participar en los actos que la comunidad franciscana y la Orden Franciscana Seglar han organizado en honor de Juan XXIII con motivo de su canonización.

El sábado, 17 de mayo, el cardenal Amigo ofreció en el Santuario de Sant Antoni de Pàdua una conferencia centrándose en el perfil humano,

franciscano y eclesialístico de Angelo Roncalli, más que en el de la figura papal de Juan XXIII.

La disertación del cardenal Amigo estuvo llena de anécdotas de Angelo Roncalli, por su vinculación a la tercera orden desde joven, y también por el papel desarrollado durante su episcopado en Bulgaria y Turquía. Hay que destacar que el proceso de canonización ha sido instruido por los padres franciscanos, entre los que se encuentra el fraile de Castellserà, Joan Hoguera Taladrado.

La conferencia fue seguida por un buen número de leridianos, entre los que hay que mencionar el obispo de la diócesis, Mons. Joan Piris.

Al día siguiente, el cardenal Amigo, que también es fraile franciscano, presidió la Eucaristía de acción de gracias en la cual participó el Provincial de la Orden Franciscana Menor

Lleida ha tenido una especial atención por la figura del papa Joan XXIII puesto que la iglesia de los 'frarets' ha sido la primera de todo el Estado español que le ha dedicado un altar, cuando todavía era beato.

El cardenal fray Carlos Amigo Vallejo, natural de Medina de Rioseco, (Valladolid), recibió la ordenación sacerdotal el 1960 y diez años después se convirtió en el responsable de la orden franciscana en Santiago. El 1973 fue nombrado arzobispo de Tánger y el 1982 también de Sevilla. Es hijo predilecto de Andalucía e hijo adoptivo de Sevilla.

Además del extenso listado de distinciones y de premios honoríficos recibidos, el cardenal Amigo ha sido enviado especial del Santo Padre en varias ocasiones en la América Latina. Coincidió con el Papa Juan XXIII cuando estudiaba y mantuvo un estrecho vínculo con el Papa Juan Pablo II, quien también fue canonizado recientemente, a quien recibió en dos ocasiones en Sevilla. Falleció en la mañana del 27 de abril 2022 en el Hospital Universitario de Guadalajara, a la edad de 87 años, como consecuencia de una insuficiencia cardiaca, a raíz de una intervención quirúrgica para extraerle líquido del pulmón izquierdo.

EL PERDÓN UN MANDATO QUE EMANA DE LA PASCUA

Este mes de mayo nos encontramos en plena Pascua, seguimos viviendo de los frutos de la Resurrección de Jesús, pero también en el cumplimiento de sus mandatos. Conjuntamente con la paz, el perdón es el mandato más importante pedido por Jesús en su aparición en el cenáculo.

El perdonar no es algo sencillo pues implica todo nuestro ser: los pensamientos, las ilusiones, nuestros programas de vida. Todo está dentro de nosotros, masificado. Aquello que creemos que nos han hecho mal, que nos han perjudicado, de una manera o de otra, cambia nuestra forma de ser llevándonos a resentimientos, pensamientos negativos sobre el otro e incluso puede llegar al odio o la revancha.

Podemos quedar paralizados y no querernos mover de la decisión de no perdonar y, sin embargo, desde niños hemos rezado el Padre Nuestro: “perdona nuestras ofensas, así como nosotros perdonamos a los que nos ofenden”. Lo sabemos, el perdón lo llevamos en nuestra raíz de cristianos.

Todos experimentamos lo difícil que es perdonarnos a nosotros mismos pues descubrimos que nos juzgamos de una manera muy dura hiriendo nuestro amor propio, nuestros creernos perfectos, creando un obstáculo serio para perdonar a los demás.

También caemos en la tentación de pretender perdonar a quien nos ha hecho una ofensa esforzándonos sólo usando nuestras fuerzas. Es una empresa de las imposibles. El perdón está entre los actos de fe que debemos experimentar en la vida. Debemos contar con la ayuda de aquel que nos perdonó el primero y nos perdona cada día. Su fuerza, su amor, tiene que añadirse a nuestras decisiones.

Quien perdona con sinceridad descubre en su vida una liberación que no esperaba. Entre otros muchos ejemplos lo podemos ver en la película de Iciar Ballarín: “Maixabel”. Cuenta como a esta mujer le matan a su marido Juan María Jauregui. Maixabel toma la decisión de recibir y perdonar al asesino. Esto le cura a ella y a él. Más que quedarse en el pasado con la carga del dolor y del odio busca la manera de desprenderse de ellos. Pienso que con esta actitud preparamos el futuro y lo bendecimos.

El perdón es, en definitiva, un gran acto de humildad hacia nosotros mismos, al no sentirnos tan seguros en nuestros comportamientos y un acto libre de amor fraterno a aquel o aquellos, que pudieron equivocarse en un momento y nosotros les podemos devolver, dar oportunidad, en tener una vida liberada del peso de sus equivocaciones.

Perdonar es una escuela en la que siempre necesitaremos de nuestro esfuerzo y nuestra petición al Dios de la vida para que esté con nosotros en el proceso y nos ayude a llevarlo adelante.

Fra Francisco Pesquera ofmconv.

AGENDA

1 de maig, 1er diumenge.

8 de maig, 2º diumenge.

10 de maig, , Pregària Interfranciscana a les 19h sobre l'Encíclica "Fratelli tutti", preparat per Franciscanas Missioneres de la Natividad, 7è capítol, a les Franciscanes Missioneres de la Immaculada, Pl. Universitat 2, Barcelona.

15 de maig, ASSEMBLEA ANUAL OFS CATALUNYA

"EL LLOC QUE OCUPA L'OFS DINTRE LA FAMÍLIA FRANCISCANA"

9,30h Acollida, 10h Benvinguda, 10,15h Oració, 10,30h Presentació dels ponents, 10,45h FM Conventuals, 11,15h FM Menors, 11,45h FM Caputxins, 12,15h Antonio Alvarez Ministre Nacional.12,45h Descans, 13h Eucaristia, 14h Comida fraterna. 16h Visita cultural.

19 de maig, Literatura, Art i Cristianisme V, 20 h. Conferència "Romano Guardini", per Òscar Bernaus, al Santuari de Pompeia, Diagonal 450, de forma presencial i telemàtica.

22 de maig, 4art diumenge.

28 de maig, Trobada Fraterna "El Déu amagat en l'experiència"

10h Pregària, 10,30h "El Déu amagat en l'experiència" a càrrec de Josep Otón, 11,30h descans, 12h Testimonis: Iván Audino, i Pau Matheu. 12,30h Audició de música cristiana. 13h Eucaristia. Al Santuari de Pompeia, Diagonal 450, Barcelona.

Redacció:

O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450,

08006 - Barcelona,

Tel 635612431

ofmcatalunya@outlook.es

